

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ster. Der må herved lægges vægt på, at skalaerne indrettes således, at man ikke hemmer lysten til ved større indsats at øge indtægten.

Hertil følger sig så ønskerne om en revision af selskabsbeskatningen, indførelse af en kapitalvindingsafgift, forhøjelse af arveafgiften på visse områder og gennemførelse af en grundskyldsreform — altsammen ændringer med sigte på at begrænse muligheden for uden arbejdsindsats at opnå store indtægter og formuegevinster.

I overensstemmelse med det moderne socialdemokratiske samfundssyn ønsker vi, at der nu tages de nye skridt, som fremgår af vort program, og som jeg her har omtalt. Vi vender os mod den dyrkelse af statens over- og eneherredømme, som er typisk for vor tidsalders diktaturer, hvadenten de hyller sig i brune, sorte eller røde farver, og vi går imod den liberal-kapitalistiske opfattelse, som standser demokratiet foran kapitalbesidderens ret til uindskrænket økonomisk udfoldelse. Vort mål er velfærdssamfundet, således som vi er nærmest ved at realisere det i de nordiske lande — det samfund, hvis kendetegn er medmenneskelighed og solidaritet, og som ærligt bestræber sig for, at ingen gruppe og intet menneske lades ensomt og forglemt tilbage. Vi synes, at vi herved virkeliggør det, der er både demokratiets og socialismens inderste mening, og som kan karakteriseres som sandt fremskridt.

Det har jo netop været afgørende for mange af os, der fra vor grønneste ungdom har sluttet os til socialdemokratiet, at vi følte det ikke alene som et parti blandt andre, men som den folkebevægelse, der var fremskridtets egentlig bærende og pådrivende kraft. Vi så det som den bevægelse, der føjede det sociale fremskridt til den vældige tekniske udvikling og dermed gav den kolde økonomi menneskelig varme. Og sådan føler vi det endnu. Derfor føler vi det lykkeligt, at ledelsen af det politiske arbejde på ny er tilfaldet socialdemokratiet netop ved indgangen til vort folkestyres nye periode.

Vi ved, at i hvert fald 73 ærede medlemmer af dette ting ikke kan dele denne følelse med os. Både de og andre gjorde under valgkampen, hvad de kunne for at

hindre socialdemokratiet i at opnå regeringsmagten. Det var deres gode ret og helt i sin orden. Men måden, hvorpå de gjorde det, fandt vi til tider mærkelig. Det var både under forårets og under efterårets valgkamp socialdemokratiets reformprogram, der stod i diskussionens midtpunkt, men det undrede os unægtelig, at vore modstandere i så høj grad undgik at rette saglige indvendinger imod programmets enkelte dele. I stedet valgte man en hidsig og overeksponeret propaganda på to linier.

For det første erklærede man, at reformens gennemførelse ville betyde en kolossal udgiftsforøgelse. Vi har ikke råd, blev der sagt. Hvor vil socialdemokratiet skaffe pengene fra? Og det må jo erkendes, at den tidligere finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, gik smukt i spidsen med opstillingen af de 23 udgiftskrævende punkter i „Nationaltidende“s kronik den 23. juli. Dermed var melodien indspillet for talerne ud over landet.

I denne anledning vil jeg gerne slå fast, at vi i socialdemokratiet er klar over, at reformerne ikke kan fås gratis, og at de derfor skal ses både i sammenhæng med den økonomiske politik, vi gør os til talsmænd for, og i forbindelse med vore tanker om en skattereform. Vi har ikke på noget tidspunkt givet det udseende af, at midlerne til fremskridtene kan trækkes ud af den blå luft. I programmet „Vejen til fremskridt“ er nødvendigheden af en produktionsforøgelse stillet foran de øvrige krav, og det hedder udtrykkeligt i programmets indledning, at „høj og voksende beskæftigelse er det første krav, der må opfyldes, for at økonomiske fremskridt og social tryghed kan skabes“. Jeg gør yderligere opmærksom på, at den nuværende højtærede statsminister i sin tale på socialdemokratiets kongres udtrykkeligt fremhævede, at større fremskridt kun kunne ske i takt med produktionsforbedringen. Vore modstanderes hele spørgelyst og foregivne uvidenhed på dette felt virker derfor noget anstrengt.

Den anden linie, man fulgte i agitationen, kan sammenfattes i eet ord: skattefradragsretten. Man gik ikke ind i en saglig diskussion af de enkelte punkter i socialdemokratiets skatteprogram. Man trak sætningen om skattefradragsreglens ændring ud, fortolkede den uden videre som en skammelig